

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “КРУТЬКО ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 22246/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Крутько проти України”

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи Палатою, до складу якої увійшли:

пан Дж.-П. Коста (*Mr J.-P. Costa*), Голова,
пан І. Кабрал Баррето (*Mr I. Cabral Barreto*),
пан В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),
пані А. Мулароні (*Mrs A. Mularoni*),
пані Е. Фура-Сендстрьом (*Mrs E. Fura-Sandström*) судді,
пані Д. Йочене (*Ms Jočienė*)
пан Д. Поповіч (*Mr D. Popović*), судді,
та пані С. Долле (*Mrs S. Dollé*), секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 22246/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – “Конвенція”) громадянином України Сергієм Миколайовичем Крутько (далі – “заявник”) 2 травня 2002 року.
2. Уряд України (далі – “Уряд”) був представлений його Уповноваженими - пані В. Лутковською та пані З.Бортновською.
3. 2 липня 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Урядові. Суд, відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви разом.

ФАКТИ

І. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1975 році та проживає у м. Харкові, Україна.
5. 18 січня 2000 року Московський районний суд м. Харкова зобов’язав державне підприємство „Харківський Електромеханічний Завод” виплатити заявнику 1 730,48 гривень¹ як заборгованість із заробітної плати.
6. 6 лютого 2000 року відділом ДВС Московського районного управління юстиції м. Харкова відкрив виконавче провадження на виконання рішення суду.
7. В серпні 2003 року заявник подав позов до цього ж суду проти відділу ДВС Московського районного управління юстиції м.

¹ Приблизно 285 Євро

Харкова в зв'язку з невиконанням останнім рішенням суду, винесеного на користь заявника. 17 вересня 2003 суд виніс ухвалу про невідповідність позовної заяви вимогам закону та її повернення заявнику. Заявник не оскаржував зазначену ухвалу.

8. 8 серпня 2003 року заявнику було сплачено всю суму заборгованості, присуджену рішенням суду.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ТА ПРАКТИКА

9. Національне законодавство викладене у рішенні „*Ромашов проти України*” (№ 67534/01 пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

I. СУТЬ СПРАВИ

10. Суд зазначає, що після того, як справа надійшла на комунікацію з Урядом, заявник подав нові скарги щодо стверджуваного невиконання рішення Московського районного суду м. Харкова від 3 листопада 2003 року, яке було замінене рішенням апеляційного суду Харківської області від 25 грудня 2003 року, та про стверджену неспроможність Верховного Суду України розглянути його касаційну скаргу протягом належного строку.
11. Відповідно до вищезазначених рішень суди зобов'язали ДП „Харківський Електромеханічний Завод” сплатити заявнику 1 634,03 гривні¹ як компенсацію за затримку у виплаті заборгованості з заробітній платі. Касаційна скарга заявника на ці рішення досі розглядається у Верховному Суді України.
12. На думку Суду, нові скарги не є уточненнями до початкової скарги заявника до Суду про неспроможність державних органів виконати рішення Московського районного суду м. Харкова від 18 січня 2000, яку заявник подав близько двох років тому і яку сторони вже прокоментували. Тому, Суд не вважає за доцільне належним розглядати ці справи окремо (див. рішення у справі „*Пірянік проти України*”, №75788/01, від 19 квітня 2005 року, п.20).

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Московського районного суду м. Харкова від 18 січня 2000 року в належний строк. Він посилався на п.1 ст.6 Конвенції та ст.1 Протоколу № 1 до Конвенції, які у відповідних частинах передбачають таке:

¹ Приблизно 269 Євро

п.1 статті 6 Конвенції

„Кожжен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків (...), має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом (...).”

14. У своїх зауваженнях Уряд висунув аналогічні доводи, що й у справі *Ромашов проти України* (див. вищезгадане рішення *Ромашов проти України*, пп. 23-33), оскаржуючи статус „жертви” заявника і вичерпання ним всіх національних засобів правового захисту. Суд вирішив, що доводи Уряду, висунуті в цій справі, повинні бути відхилені з тих же причин.
15. Суд вважає, що скарга заявника порушує важливі питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду питання по суті. Суд не знаходить підстав для визнання заяви неприйнятною.

III. ЩОДО СУТІ

16. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушено п.1 ст.6 Конвенції (див. вищезгадане рішення у справі „Ромашов проти України”, п. 37).
17. Заявник не погодився з цим твердженням.
18. Суд зазначає, що рішення Московського районного суду м. Харкова залишалось невиконаним протягом трьох років та шести місяців.
19. Суд нагадав, що вже було визнано порушення п. 1 ст. 6 Конвенції у справах, в яких розглядались ті ж самі питання, що і у цій справі (див. наприклад, згадане вище рішення у справі „*Ромашов проти України*”, пп. 42-46).
20. Розглянувши всі подані матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодного переконливого факту чи аргументу, який дозволив би Суду дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає:

„Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.”

А. Шкода та судові витрати

22. Заявник вимагає відшкодувати матеріальну шкоду в сумі 3 634,03 гривні¹ та 335,60 гривень², як компенсацію за судові та поштові витрати. Заявник також вимагає відшкодувати нематеріальну шкоду в сумі 10,000 гривень³.
23. Уряд стверджував, що заявник не обґрунтував свої вимоги та вважав, що визнання порушення у цій справі становитиме достатню справедливу сатисфакцію у цій справі.
24. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як це вимагається статтею 41 Конвенції, Суд вважає доцільним присудити заявнику кошти на загальну суму у 1 680 ЄВРО в якості відшкодування моральної та матеріальної шкоди, а також судових витрат.

Б. Пеня

25. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці (*marginal lending rate*) Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу прийнятною;
2. *Встановлює*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Встановлює*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до п.2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику в українських гривнях за курсом на день здійснення платежу 1 680 ЄВРО (одна тисяча шістсот вісімдесят ЄВРО) за моральну та матеріальну шкоду плюс суму будь-якого податку, який може бути

¹ Приблизно 598 ЄВРО

² Приблизно 55 ЄВРО

³ Приблизно 1,645 ЄВРО

стягнутий з зазначеної суми. Ця сума має бути конвертована в українську гривню за курсом на день виплати;

b) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти;

4. Відхиляє інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С.Долле
Секретар

Ж.-П. Коста
Голова